

(ἐπὶ τοῦ ἔχοντος ἐκ φύσεως ἔξιν τινὰ ἰδιότροπον, ὅπως τὸ λινάρι ἀνθεῖ ὄχι καθ' ὃν χρόνον ἀνθοῦν τὰ ἄλλα φυτά, ἀλλὰ τὸν Ἰούλιον) Πάγγ. || Γνωμ. Τὸ νερό τ' Ἀλωναριῶ παρ' ὀλίγο σὰ φωτιά (διότι βλάπτει τὸν σταφιδόκαρπον) Ζάκ. *Σ' τὸ κακορρίζικο χωριὸ τὸν Ἀλωνάρι βρέχει (διότι ἡ βροχὴ τοῦ Ἰουλίου βλάπτει τὴν γεωργίαν. Συνών. γνωμ. *ς τῶν ἀμαρτωλῶν τῇ χώρᾳ τὸ Μάι μῆνα βρέχει) Παξ.

Κόττα, χήνα, τὸ Γενάρι | καὶ παπὶ τὸν Ἀλωνάρι (ἐνν. φάγε) Πελοπν. (Κορινθ. Μεσσ.) || *Ἄσμ.

Τὸ Μάι πίνει τὸ νερό, τὸ Θεριστὴ τὸ ξίδι, τὸν Ἀλωνάρι τὸ κρασί γιὰ νὰ βγῇ παλληκάρη

Κεφαλλ. Ἡ σημ. καὶ παρὰ Βλάχ. β) Ὁ κατὰ τὸν Ἰούλιον γεννηθεὶς βοῦς Ἦπ. 3) Ὁ μὴν Ἰούνιος (διότι κατὰ τοῦτον ἄλωνίζουσιν) Πελοπν. (Μάν.)

Πβ. ἄλωνευτῆς, ἄλωνιάρης, ἄλωνιάτης, ἄλωνιστής.

άλωνας ὁ, Κάρπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄλῶνι.

Χῶρος ἔχων σχῆμα ἄλωνίου, ἦτοι κυκλοτερός.

άλωνεᾶ ἡ, ἄλωνεᾶ Πελοπν. (Λεῦκτρ.) Πόντ. (Σάντ. Χαλδ. κ. ἁ.) ἄλωνεᾶ πολλαχ. ἄλουνεᾶ Θράκ. Μακεδ. ἄλωνε Δ.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄλῶνι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -εᾶ.

1) Τὸ ποσὸν τῶν σταχύων, τὸ ὅποιον δύναται ἅπαξ νὰ περιλάβῃ τὸ ἄλῶνιον, τὸ ἐφάπαξ ἄλωνιζόμενον ποσὸν ἐνθ' ἄν.: Κάνω μὴν ἄλωνεᾶ Κρήτ. Μὲν ἄλωνε σ'τάρι Δ.Κρήτ. Θὰ κάμω τ' ἀστάχια διὰ ἄλωνεσ αὐτόθ. *Ἐναν ἄλωνεαν σιάδᾶ (στάχια) Χαλδ. Συνών. ἄλωνισεᾶ. 2) Ὁ ἄλωνισθεὶς σῖτος Θράκ. (Σαρεκκλ. κ. ἁ.)

άλωνειᾶ ἡ, Θράκ. (Σαρεκκλ. κ. ἁ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἄλωνεύω.

Τὸ νὰ ἄλωνίζῃ τις, ἡ πρᾶξις τοῦ ἄλωνίσματος. Συνών. ἄλῶνεμα, ἄλῶνι 3, ἄλῶνισμα, ἄλωνισμός.

ἄλῶνεμα τό, Νάξ. (Κινίδ.) κ. ἁ. ἄλῶνεμαν Κύπρ. ἄλῶνεμαν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἄλωνεύω.

*Ἀλωνεῖᾶ, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: *Ἐν βρίσκω τθαιρόν *ποῦ τ' ἄλῶνεμαν νὰ κάμω ἄλ-λην δουλειᾶν Κύπρ.

ἄλωνευτῆς ὁ, Σίφν. Ἀλωνευτῆς Κίμωλ. Σίφν. Ἀλωνευτῆς Ρόδ. Θηλ. ἄλωνεύτρα Κρήτ. (Μονοφάτσ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἄλωνεύω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Ὁ ἐργαζόμενος εἰς τὸ ἄλῶνιον, ὁ ἄλωνίζων Σίφν. Ἡ σημ. καὶ παρὰ Βλάχ. β) Τὸ θηλ. ἄλωνεύτρα, τὸ μέρος, ὅπου ἄλωνίζουσιν, ἄλῶνιον Κρήτ. (Μονοφάτσ.) Συνών. ἄλῶνι 1. 2) Ὁ μὴν Ἰούλιος Ρόδ. 3) Ὁ μὴν Ἰούνιος Κίμωλ. Σίφν.

Πβ. ἄλωνιάρης, ἄλωνιάρης, ἄλωνιάτης, ἄλωνιστής.

ἄλωνευτὸς ὁ, Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἄλωνεύω. Ἰδ. ΣΜενάρδ. ἐν Ἀθηνᾶ 41 (1929) 54.

Ὁ καιρὸς τοῦ ἄλωνίσματος, ἦτοι οἱ μῆνες Ἰούνιος καὶ Ἰούλιος.

ἄλῶνευτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀσῶνευτος Νάξ. (Φιλότ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. *ἄλῶνευτὸς < ἄλῶνεύω τοῦ ἀρκτικοῦ α προσλαβόντος σημ. στερήσεως διὰ τῆς προπαροξυτονίας. Πβ. ἀ- στερητ. 2 α.

Ὁ μὴ τριβεῖς ἐν τῷ ἄλῶνι, ὁ μὴ ἄλωνισθεὶς: Πᾶρε ἀκόμα διὰ βόρτες, γιὰτ' ἀκόμα εἶναι ἀσῶνευτο τὸ ἔννημα (γέννημα).

ἄλωνεύω πολλαχ. ἄλωνεύω Ἀνδρ. Θήρ. Κάλυμν. Κίμωλ. Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. κ. ἁ.) Πάρ. Σέριφ. Σῦρ. κ. ἁ. ἀσῶνεύω Νάξ. (Φιλότ.) ἀνωλεύω Σίφν. ἄλωνεύω Κύπρ. ἄλωνεύω Κύπρ. Ρόδ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἄλῶνεύομαι = ἐργάζομαι ἐν τῷ ἄλῶνι.

1) Τρίβων ἐν τῷ ἄλῶνι τὰ σιτηρά, σῖτον, κριθὴν κττ. διὰ τῶν ποδῶν τῶν ἐλαυνομένων ἵππων ἢ τυκάνης συρομένης ὑπὸ βοῶν ἢ ἵππων ἀποχωρίζω τὸν καρπὸν ἀπὸ τῶν σταχύων μεταβαλλομένων εἰς ἄχυρα ἐνθ' ἄν.: Ἀλωνεύω τὸ κριθάρι - τὸ σιτάρι πολλαχ. Ἀλωνεύω τ' ἀγκάλια Κύπρ. || Φρ. Ἀλωνεύεται ἡ φτώχεια πάνω του (ἐπὶ τοῦ ὑπερβολικῶς πτωχοῦ, τοῦ ὁποῖου τὰ ρακώδη ἐνδύματα παρομοιάζονται πρὸς τοὺς ἄλωνισμένους στάχους) Κύπρ. || Παροιμ.

Με τοσοὶ χοίρους ἄλωνεύεις, | εἶδα διάφορ' ἀνημένεις!

(ποῖον κέρδος προσδοκᾷς, ὅταν ἄλωνίζῃς με τοὺς χοίρους! Ἐπὶ τοῦ μεταχειριζομένου μέσα ἀκατάλληλα πρὸς τὸν ἐπιδιωκόμενον σκοπὸν) Κρήτ. κ. ἁ. || *Ἄσμ.

Νὰ σπείρῃ καὶ τῇ θάλασσᾳ σιτάρι καὶ κλιτάρι, νὰ βάλλῃ καὶ τ' ἄλῶνι του ἀνάμεσα πελάγου, νὰ στείλῃ καὶ τοῖς μαύρους του νὰ πάν νὰ τ' ἄλωνέφουν

ΝΠολίτ. Παροιμ. 1,600. 2) Περιφέρομαι, περιστρέφομαι περὶ τι (διὰ τὴν σημ. πβ. ἀρχ. ἀλοάω = περιάγω ἐν κύκλῳ) Νάξ.

Πβ. ἄλῶνιζω.

ἄλῶνι τό, ἄλῶνιν Κύπρ. Πόντ. (Κερασ. Οἶν.) ἄλῶνι κοιν. καὶ Ἀπουλ. Καλαβρ. (Μπόβ.) Πόντ. (Οἶν.) ἄλῶν' βόρ. ἰδιώμ. ἄλῶν' Καπ. (Ἀνακ.) Πόντ. (Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἁ.) ἄλῶνιν Πόντ. (Κολων.) ἄλῶνι Πόντ. (Κολων.) ἀσῶνι Νάξ. (Φιλότ.) ἀβῶνι Πόντ. (Νικόπ.) ἀγῶνι Καπ. ὦνι Καπ. (Φάρας).

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἄλῶνιον. Ἡ λ. καὶ παρὰ Πορτ. Οἱ φθόγγ. γ καὶ β γ ἐν τοῖς τύπ. ἀγῶνι καὶ ἀβῶνι ἀνεπτύχθησαν μετὰ τὴν ἀποβολὴν τοῦ λ. Διὰ τὸν τύπ. ἀβῶνι πβ. καὶ ἄλλογο - ἀβγο.

1) Χῶρος κυκλικός, ὁμαλὸς καὶ με ἔδαφος συμπαγές, εἰς τὸν ὅποιον ἄλωνίζονται τὰ σιτηρά, σῖτος, κριθή, σίκαλις κτλ. πρὸς ἀποχωρισμὸν τοῦ καρποῦ ἀπὸ τῶν σταχύων κοιν. καὶ Ἀπουλ. Καλαβρ. (Μπόβ.) Καπ. (Ἀνακ. Φάρας. κ. ἁ.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ. κ. ἁ.): Ρίχνω τὰ στάχια 'ς τ' ἄλῶνι πολλαχ. Κλώθω τ' ἄλῶν' (ἀντιστρέφω τὰ ἄλωνιζόμενα σιτηρά διὰ νὰ ἄλωνισθοῦν καὶ οἱ πρὸς τὸ ἔδαφος μένοντες ἀκέραιοι στάχους) Χαλδ. || Φρ. Τὰ 'καμε ἄλῶνι (ἄνω κάτω) Ἦπ. Ἐχω τ' ἄλλογα 'ς τ' ἄλῶνι (ἔχω ἐργασίαν χρῆζουσιν συνεχοῦς ἐπιβλέψεως) Πελοπν. Τὸν ἐδέχτηκε σὰν τῇ βροχῇ 'ς τ' ἄλῶνι (τὸν ὑπεδέχθη ψυχρῶς) Ἦπ. Τὸ ἔχει αὐτὴ καὶ ἄλῶνι (ἐνν. τὸ σπῖτι ἢ τὸ κτῆμα, ἦτοι ἔχει ἐλευθέραν εἰσοδὸν εἰς αὐτό, εἰσέρχεται με θάρρος) Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Γυρίζει σὰν τ' ἄλλογο 'ς τ' ἄλῶνι (ἐπὶ τοῦ διαρκῶς ἐργαζομένου καὶ δὴ μονότονον χειρωνα-

